

Stil

Luc Vos



‘Jij hebt dit altijd al geweten!’

Gereutel weerklinkt vanop de bank. Ik kijk jou niet aan.

‘Het was jouw schuld!’

In mijn ooghoek zie ik een hand omhoog gaan. Ik sla nog eens. Dan is het stil.

‘Hé Renate, lang geleden.’

Ik kijk op van mijn koffie, de vrouw die ik lang geleden liefhad, staat voor mij. Is liefhebben het juiste woord? De herinnering is vervormd. Onze relatie begon goed, vertroebelde snel.

Door de pillen die alsmaar meer deel uitmaakten van ons dagelijkse leven.

Ik heb ze intussen afgezworen. Met veel moeite.

Jij ook?

‘Ken je mij nog?’ vraag je.

Jouw stem klinkt zacht. Een herinnering aan fijne momenten waart door mijn onderbuik. Ik probeer de valse schaduw eromheen te negeren. Buiten mijn controle groeit een glimlach om mijn mond.

‘Dag Sara.’

Je buigt naar me toe, drukt een kus op mijn wang. Ik schrik van mijn reflex om jou op jouw mond te kussen. Je merkt het, lacht ook.

‘Ik zie dat je mij hebt gemist.’

Ik antwoord niet, gebaar naar de lege plek voor mij. Je keert de stoel en gaat er met gespreide benen op zitten. De herinnering van jou in die houding boven op mij zweeft voorbij, een rilling loopt door mijn onderbuik.

‘Hoe gaat het met je?’ Je kijkt me onderzoekend aan. ‘Je ziet er goed uit.’

Niet doen!

Ik negeer de stem in mijn hoofd, wenk de ober. ‘Wat wil je drinken?’

Voor ik het weet, praten we weer zoals we vroeger deden. Voor de tijd dat de hulpmiddelen die we steeds meer nodig hadden om de werkelijkheid te verbloemen de overhand kregen.

Hou haar op afstand.

‘Wil je ... bij mij komen eten?’ hoor ik mezelf vragen.

Je glimlacht. ‘Graag. Woon je nog ...?’

Ik knik. ‘Acht uur?’

Klokslag acht uur gaat de bel. De hele namiddag wist ik met mezelf geen blijf.

Slecht idee, heel slecht idee!

Het verlangen in mijn lichaam vocht onafgebroken met de rede die mij toeriep dat het niet opnieuw mocht beginnen. Dat wat was afgesloten zo moest blijven.

Je zal alles weer openrijten.

Je draagt een jurkje, bijna net zoals je droeg toen we elkaar ...

Even overwoog ik dat ook te doen, maar ik trok een jeans, t-shirt en leren jack aan. Ik moest anders zijn dan ...

Je kust me op mijn mond, ik laat jou doen. Je houdt een fles bubbels omhoog en loopt langs mij door naar binnen. ‘Dit kan nog wel, toch?’

‘Ik drink niet meer,’ antwoord ik.

De glimlach om jouw mond bevestigt dat je de twijfel hebt gehoord.

‘Eentje kan geen kwaad.’

Je ploft op de bank waar je lag toen ... Jouw benen openen, ik zie jouw prachtige dijen, waar ik zo gek van werd.

Niet doen! Ze zal jou opslokken. Zoals ze eerder deed.

‘Een glaasje jus?’ vraag ik.

‘Niet flauw doen, Nate,’ roep je. ‘Ik bracht deze bubbels niet voor niets mee.’

Niemand anders noemde me ooit zo. De rillingen in mijn lichaam nemen toe. Even overweeg ik mijn jack uit te doen, ik hou het aan. Ik neem twee champagneglazen uit de kast. Ik bewaarde ze, als herinnering dat het niet opnieuw mocht gebeuren. Je glimlacht als ik ze vul en eentje naar mijn mond breng. Het vocht rolt over mijn lippen, de haast vergeten aanraking prikkelt mijn slokdarm. Ik hoest, kom langzaam tot rust. Ik kijk in jouw ogen. Zie meer dan ik wilde zien, maar ik zeg niets.

‘Denk je nog vaak aan haar?’ vraag je plots. Jouw stem trilt, je legt een hand op mij knie.

Zie je wel!

De vraag waarvan ik hoopte dat je die nooit zou stellen. Ik schrik en schuif achteruit. Ik wil mijn hoofd schudden, ik kan niet anders dan knikken. Ik voel aan de ketting om mijn hals.

‘Elk wakend ogenblik loopt ze met me mee. Elke droom is zij het middelpunt.’

Je moet haar buiten zetten. Nu!

‘Jij?’

Je knikt, staart zonder knippen naar mijn halsketting. ‘Ik mis haar bij elke ademtocht die ik neem. Ik ...’

Je schuift dicht naar mij toe. ‘Ik weet dat ...’ Jouw ogen worden donker. ‘Ik weet dat we niet ...’ Je neemt een grote slok van jouw glas. ‘We waren niet helder de maanden nadat het gebeurde, maar ...’ Jouw hand reikt naar het glas, je drinkt niet. ‘Het was een ongeluk, maar ze was ... ze was net zoveel van mij als van jou.’

Zie je wel! Je bent hier niet zomaar.

‘Ik heb ... ik heb niets van haar.’ Je staat recht, jouw hand reikt naar de hanger om mijn nek.

‘Ik zou graag ...’

Kortsluiting zet mijn hoofd in lichterlaaie.

Nee!

Jouw hand komt dicht.

Dat mag niet!

Deze hanger is het enige wat ik heb van onze dochter. Van *mijn* dochter! Ik droeg haar, negen maanden lang. Ik zorgde voor haar. Ik ...

Een luide krak weerklinkt in mijn hoofd. Een zorgvuldig gesloten deur breekt met geweld open. Ik zie ons appartement weer. Toen. De dag dat ... Ik zie ... Jij bent high. Je ligt op de bank.

Deze bank!

De deur naar het terras is open. Ik zie het als ik thuiskom van mijn werk.

‘Waar is Lena?’ hoor ik mezelf roepen. Jij antwoordde niet. De trage bewegingen waarmee je overeind kwam, de luide gil die door het raam naar binnen vloog, deden mij in elkaar zakken. Mijn leven stopte. Jij vertelde het niet, ik herinnerde me niets van die dag.

Tot nu.

Jij vermoordde haar!

Jouw hand is bijna aan mijn hals. Ik spring achteruit. De baseball knuppel die ik cadeau kreeg van mijn vader hangt tegen de muur.

Jij vermoordde mijn dochter!

Ik grijp het houten sieraad, het voelt kil in mijn hand, zoals mijn hart. Ik zwaai, jij schreeuwt. Ik zwaai opnieuw. Sla hard. Je blijft liggen, ademt zwaar.

‘Jij hebt dit altijd al geweten!’

Jouw hand gaat omhoog. ‘Ik wilde niet ...’

‘Jij doodde haar.’

Ik sla opnieuw.

‘Dát mocht jij niet doen.’

Alles wordt stil.